

МОЈ ЂЕД ДРАГО

Очи га још виделе нису
ал' срце сања
да ћемо се срести једног дана,
негде изненада.

Отишао за лелеком,
са браћом,
да пролеће
и свитање траже.

С пута се кући још вратио није...

Кад по ноћи
вратнице шкрипну,
то рука с небеса резу отвара,
да откинутој грани рану зацели,
да пресеченој јабуци руменило врати.

И тако стално ...

Од Пљеваља до Марибора
и Зиданог Моста
само једна слика оста,
на коју пазим
да чаршијска нека мрља
беле камашне не запрља.

МОЈА РОДНА КУЋА

Беше кућа ћерамидом покривена
дизмом грађена,
цепаним пармацима ограђена

Са две драче обичајне
с темељом засађене,
крај чесме
песмом награђене.

Беше кућа породичне топлине,
али ни то не би доста,
па јој судба даде
да на Светици оста.

Беше кућа где се из љубави родих.
Где научих шта ћу и како ћу,
куд ћу и коме ћу.

Ту Светицу обрадовах мушким родом
и именом што ми је дала
на свему јој хвала.

У њој сам мир налазио,
мирис тамјана
и светлост кандила носио
кад бих из ње одлазио.

Праг јој беше Атос,
што Православље чува,
о Јелена Савојска да те Бог сачува.

Број тридесет и два су јој дали
а како нас је у њој било доста,
број тридесет и четири јој оста.

За мене је увек кућерина била
а после су је и кућицом звали.
И како то време захтева,
нови јој изглед дали.

РАЗВИГОРАЦ

Да сам ветар развигорац
да полетим,
па да слетим.
Да ме жеља мине,
тамо где рекоше:
Жив нам био, сине!

Да сам ветар развигорац
да подигнем с Кратине
крстину ражи,
што старе кровове дражи.
Да се воде са Вишњице напијем.
Да ме жеља мине,
тамо где рекоше:
Жив нам био, сине!

Да сам ветар развигорац
на Мужице овце да најавим,
да низ Влаке одем
и грма уберем,
на Почивалу леђа да одморим.

Да сам ветар развигорац
да преко Селишта

на Узгребак и Вукодо слетим,
до Грабовица да скочим
а Јаворак да не прескочим.

Да сам ветар развигорац
да на дорату низ Остана Дола пролетим,
да на гумну кође окренем,
да дрвеном лопатом жито развијем.
Да ме жеља мине,
тамо где рекоше:
Жив нам био, сине!

Да сам ветар развигорац
да кртолу жуто злато
са Јованова дола,
па све на пола,
под сач ставим.

Црквеним звоном долазак да најавим,
да пред школом јабуку уберем,
да се на купину огребем.
На Ћуковој греди разговор да поденем.

Да сам ветар развигорац
да се сетим,
да Загорска брда осетим.
Да дођем,
да ме жеља мине,
тамо где рекоше:
Жив нам био, ПРВИ СИНЕ!